Taula rodona Els novells

El primer Sant Jordi

Cinc autors novells ens expliquen què ha significat per a ells publicar el primer llibre i com viuran la seva primera diada de Sant Jordi: Mireia Vidal-Conte, Caterina Pascual Söderbaum, Martí Sales , Mònica Batet i Dolors Borau

Entrevista de Francesc Bombí-Vilaseca • Fotografies de Pere Virgili

Què faran aquest Sant Jordi?

M.V.C. Jo estaré en una parada. Espero tenir contacte amb la gent, i no em fa por que no vingui ningú, perquè aniré a Pineda de Mar... M'agrada, és una eina més de comunicació.

M.S. Jo no faré res especial. El llibre va sortir fa un temps i ningú m'ha proposat res. És un llibre de poesia... Si em criden per anar a algun lloc hi aniré; m'apunto a un bombardeig. De fet, em sembla que en principi seré fora...

C.P.S. Jo estaré en una parada a l'escola rural d'Ullastret, on va la meva filla, amb el meu llibre i un clàssic suec que vaig traduir. També la Llibreria 22 de Girona m'ha dit que si vull podia anar a signar llibres, però no ho hem concretat. Tot plegat és una mica estrany, perquè és el primer llibre, i ho segueix sent, però hi ha una gran diferència de quan el vaig treure el 2001 a Suècia: fa quatre anys que va sortir, i no tinc la sensació que tenia llavors, quan no sabia si seria capaç d'escriure'n un segon, tot i que encara està per demostrar.

M.B. Jo avui [dues setmanes abans del 23 d'abril] m'he assabentat que haig d'anar a signar llibres, però no sé encara on... Això del Sant Jordi m'és igual perquè ho veig com un fenomen comercial; és el dia que es venen els llibres de sexe i de cuina, i com que no n'he escrit d'aquests m'és indiferent. El públic que compra per Sant Jordi no és el públic que em comprarà a mi.

D.B. Jo recordo de joveneta, d'adolescent, que era molt lectora i esperava el dia de Sant Jordi amb fruïció. Per a mi era un dia important. Després vaig passar uns anys en què em va passar una mica aquesta il·lusió: caus de l'arbre i t'adones que tot això és un muntatge, que tot és gros, que potser no trobes els llibres que et fan il·lusió a tu perquè hi ha un excés d'altres llibres... però ara torno a estar en una fase d'il·lusió. Torno a pensar que haig de buscar els llibres que a mi m'agrada llegir, i com que no esperava de cap manera publicar, la veritat és que estic molt sorpresa. Estic molt il·lusionada. No em pensava que em fes tanta il·lusió, i a més el meu llibre acaba de sortir just ara. Em faran anar a signar a Sabadell i a tres o quatre llibreries de Barcelona.

D'esquerra a dreta: Dolors Borau, Caterina Pascual Söderbaum, Mònica Batet, Mireia Vidal-Conte i Martí Sales

Com ha anat, això de publicar el primer llibre?

M.V.C. Jo anava escrivint fins que un dia vaig decidir endreçar coses. Escric des de l'adolescència, i, en el meu cas, que escric poesia, no s'escriu per diners, ni per arribar a molta gent, ni per vendre llibres... Per a mi el fet de presentar-me a un premi era una manera d'endreçar, i si després el guanyes, doncs visca.

M.S. Jo portava uns quants anys escrivint per investigar, per seguir viu, per trobar-te, per les coses que t'impulsen, i ho vaig anar ensenyant a amics. Un dia l'hi vaig ensenyar al Manel Forcano, i em va dir que estava molt bé i que ho podria presentar a un premi, i ho vaig fer i no vaig guanyar... Però em vaig donar una nova oportunitat i vaig guanyar el Vila de Lloseta i me'l van publicar. Va ser l'esperonament dels amics, el que em va fer publicar, perquè de vegades tu estàs entotsolat amb la teva recerca de llenguatge i no tens punt de comunicació exterior, almenys en poesia.

C.P.S. Jo des del moment que vaig començar a llegir la primera novel·la d'aventures quan tenia 10 anys vaig decidir que jo volia fer allò: escriure un llibre, i de seguida m'hi vaig posar, però no vaig passar del capítol primer, que descrivia els personatges. Jo no escric poemes però tampoc no em considero narradora: jo penso en imatges, i crec que els meus textos creixen més aviat com ho fa un poema que no pas com podria fer-ho una novel·la o un conte. Des d'aquell moment m'he passat la vida escrivint més que res poemes, però sempre havia volgut escriure un llibre, crear un univers propi, i em va costar molts anys entrar dins d'aquest univers, on després vaig estar vuit anys, fins que vaig considerar que el llibre estava fet.

M.B. Jo escric perquè vull escriure i perquè com més escrigui millor podré fer-ho, una mica com han dit tots...

D.B. A mi em deien que m'havia de dedicar a les lletres i jo tenia una gran vocació científica. M'hauria agradat ser veterinària a l'Àfrica o biòloga a les Antilles, o metge i anar a una guerra; m'apassiona l'anatomia, la fisiologia... A casa meva no van tenir sensibilitat per a això. Potser si hagués sigut noi ho haurien entès més... Aleshores tenia una altra passió, que era la música, i durant molts anys m'hi he dedicat. M'ha fet molt feliç. Agraeixo la formació musical que tinc, la disciplina, esperar, comptar compassos, aprendre a llegir música i interioritzar-la. Crec que això m'ha donat molt de si, però la música és un món difícil. En aquest país no es valora gens. Música vol dir fer classes, cosa que em feia molt feliç, però estudiar un instrument i tirar una família endavant és incompatible: l'instrument demana que practiquis molt i va arribar un moment en què em va fer nosa i vaig decidir aturar-me a pensar què volia fer.

Va decidir canviar d'aires?

D.B. En aquell moment van fer oficial la carrera de dietètica i nutrició, i vaig dir: "És la meva", i als 36 anys vaig tornar a la universitat a estudiar una carrera de ciències, que és el que volia fer, i m'ho vaig pas-

Autor busca títol

Els va costar gaire trobar el títol del primer llibre?

M.S. Molt, i per això vaig recórrer al plagi i li vaig posar *Huckleberry Finn*.

M.B. Jo no vaig recórrer al plagi, però vaig voler posar de títol *El ventre de la balena* i hi ha una novel·la de Javier Cercas que té aquest mateix títol en castellà, de manera que el vaig haver de canviar per *L'habitació grisa*.

C.P.S. El títol el tinc des del principi, he anat canviant de contingut moltes vegades, però el títol era la columna. *El sonet de la respiració* fa referència a un poema de Rilke, del qual també vaig extreure l'estructura del llibre. És la primera frase del llibre, com tot un resum.

D.B. A mi també m'ha costat molt. Eren quinze narracions i no m'ha costat titular-les cadascuna, però he hagut de pensar-hi molt per trobar un títol unitari, *Taula reservada*, en el qual em reconeixia.

M.V.C. Quan faig un llibre el concepte el tinc molt clar i el títol sorgeix tot sol. *Gestual* era un conjunt de gestos i imatges, mentre que *Pragari* era un llibre dedicat a Praga, i vaig jugar amb això i amb la pregària religiosa, per l'experiència mística que pot ser escriure.